

HEIDI DE GIER MAAKT EEN LANGE NEUS

HEIDI DE GIER

Tekst
Christiaan Wacanno

Ze heeft een Bronzen PANL Award ('06) op zak. En haar portfolio is gevuld met foto's die in allerlei media hebben gestaan: van Volkskrant Magazine, Opzij en Rails, tot het Joods Journaal, het AD en muziekblad Oor. Genoeg om trots op te zijn. Tegelijkertijd is Heidi de Gier nog vrij groen, en heeft ze oog voor grote neuzen.

Scheppen en het maken van beeld zijn altijd haar passies geweest. Ook wist Heidi de Gier al vrij snel dat ze fotograaf wilde worden. 'Als tiener heb ik mijn eerste spiegelreflexcamera gekocht en ben daarmee gaan experimenteren. Zo ontdekte ik dat je met fotografie, dingen op een net iets andere manier kan laten zien dan dat het dagelijks wordt waargenomen. De combinatie van techniek en beeldmaken maakt fotografie een heerlijk vak. Nadat ik voor het eerst in de doka mijn foto tevoorschijn zag komen, was ik helemaal verkocht. En ik blijf altijd op zoek naar een beeld dat mijzelf verrast.'

PORTRET FOTOGRAFIE

De Giers specialiteit is portretfotografie. Mensen zijn voor haar een onuitputtelijke bron van inspiratie en onderwerpkeuze. 'Mijn portretten kenmerken zich door een directe manier van fotograferen en het gebruik van zachte kleuren. De achtergrond is vaak rustig, waardoor er een hoge concentratie op de geportretteerde ligt. In mijn vrij werk ontstaan mijn onderwerpen vanuit mijn maatschappelijke interesse en mijn persoonlijke betrokkenheid bij sociale onderwerpen. In feite is mijn werk een reflectie van persoonlijke herkenning.' Foto's moeten voor De Gier altijd een emotie oproepen. 'Dat kan door een mooie compositie, het onderwerp of doordat de fotograaf een diepere laag in de foto heeft gelegd. Een foto moet mooi zijn om de kijker te kunnen lokken, pas dan kun je je boodschap vertellen. Kortom: ik vind een foto goed wanneer deze én esthetisch én inhoudelijk is.'

De fotografe richt zich vaak op onderwerpen als 'vergankelijkheid' en 'schoonheid'. In haar werk heeft ze de drang om dingen vast te leggen die dreigen te verdwijnen. 'Dit zie je bijvoorbeeld terug in mijn serie *Monumentale Neuzen en De Laatste Boerendochters*. De eerste serie gaat over meisjes met een grote neus. Ik heb deze foto's willen maken als een ode aan de grote neus en met een knipoog naar het huidige schoonheidsideaal. Door de plastische chirurgie zullen steeds meer grote neuzen uit ons straatbeeld verdwijnen. Het verborgen dilemma achter dit onderwerp, de vraag of een grote neus mooi of lelijk is, maakt dit project voor mij heel interessant. De portretten zijn uiteindelijk gepubliceerd in Volkskrant Magazine... De Laatste Boerendochters heb ik gemaakt naar aanleiding van het huidige klimaat op het Nederlandse platteland. Dagelijks verdwijnen er gemiddeld tien boerenbedrijven en daarmee

verdwijnen ook de boerendochters. De nieuwe boerendochters gaan hun eigen weg. Ze kiezen voor andere beroepen en een andere woonomgeving.'

Als aanvulling op haar uitleg geeft De Gier aan dat schoonheid betrekkelijk is en dat de opvatting over schoonheid onderhevig is aan verandering. 'Ik bekijk mijn onderwerp met een poëtisch oog en wil de schoonheid van imperfectie benadrukken, zonder deze imperfectie uit te vergroten. Voor mij zijn waarden als integriteit en respect hierbij belangrijk, daarom fotografeer ik mijn onderwerpen altijd vanuit hun waardigheid.' De Giers voorkeur gaat uit naar de combinatie van vrij en commercieel werk. 'Het is leuk als je op basis van je vrij werk wordt gevraagd om commercieel werk te doen. Het maken van portretten bij interviews is toch wel één van mijn favorieten. Met de foto kun je een ander verhaal vertellen over het onderwerp, dat - als het goed is - mooi samengaat met het geschreven verhaal. Het vrij en commerciële werk voeden elkaar ook. Het maken van vrije werk zorgt voor ideeën en creativiteit voor het maken van commercieel werk. Commercieel werk en het samenwerken met een team zorgen weer voor energie, wat helpt om het tempo er in te houden.'

SCRIPT

Soms lopen opdrachtwerk en vrij werk zelfs door elkaar, zegt De Gier. 'Mijn vrije serie 'Script', die gaat over acteurs met een verstandelijke beperking, begon als opdracht van de theaterwerkplaats om alle acteurs te fotograferen voor een persoonlijk visitekaartje. Ik werd voor deze opdracht gevraagd naar aanleiding van vrij werk dat ik eerder van deze mensen had gemaakt. Voor de invulling werd ik volledig vrij gelaten. Met elke acteur ben ik vervolgens het magazine ingegaan. Daar kozen we de kleding uit die paste bij het personage dat de acteurs wilden zijn op de foto. Hier werd ik gegrepen door hun onmacht om hun handicap te verbergen en tegelijk hun overgave aan mij en de camera. Uiteindelijk is dit één van de series geworden waarmee ik ben afgestudeerd aan de HKU.'

Haar vrij werk ontstaat vanuit nieuwsgierigheid naar haar onderwerp. Vanuit het zoeken naar intimiteit, naar het moment van contact. 'Ik doe dit door iedere foto als een samenwerking te zien, waarbij ik via de dialoog zo dicht mogelijk bij mijn onderwerp kom. Ik vind het heerlijk om mensen te fotograferen en te ontmoeten. Het is toch een intiem en kwetsbaar moment om je te laten fotograferen; de relatie tussen fotograaf en

geportretteerde is daarbij van groot belang.' De Gier geeft aan dat haar werk zowel geregisseerd is als overgelaten aan het toeval. Ze stuurt de situatie en het onderwerp voegt zich naar de omstandigheden. 'Om de intimiteit te kunnen vangen, fotografeer ik mensen vaak in hun eigen omgeving, waar ze op hun gemak zijn. De achtergrond is bijna altijd rustig en ik laat kleine delen van de omgeving zien. Die omgeving zegt iets over de persoon of de situatie, en is daarom voor mij een belangrijke toevoeging aan het werk.'

TOEVAL

Met editorial werk gaat het vergelijkbaar, geeft De Gier aan. Ze werkt graag met anderen en ontmoet door haar opdrachten, zoals portrettenmaken bij interviews, veel interessante mensen. 'Tijdens het fotograferen probeer ik de mensen altijd een beetje te leren kennen en te begrijpen. Elk mens heeft iets bijzonders en ik probeer daar altijd naar te zoeken. Ik stap overal heel open op af en gebruik mijn camera eigenlijk als een goed excuus om even binnen te komen in iemands leven of wereld. Als je een portret maakt bij een interview, moet je in korte tijd de foto maken; je moet het doen met wat je aantreft. Je hebt natuurlijk je voorbereiding gedaan, maar toeval speelt ook altijd een rol. Je bent op zoek naar die ene indringende blik. Of het moment dat mensen net even uit hun rol vallen. Dat concentratiemoment is heel kort. Het is altijd weer een strijd en na de *shoot* ben je helemaal leeg. Maar diezelfde avond nog bekijk je en selecteer je het materiaal. Dat geeft mij juist weer enorm veel energie terug.'

De afgelopen tien jaar is er heel veel veranderd in de fotografiewereld, zegt ze. In ieder geval is er veel aandacht voor fotografie. 'Zo zijn er nu vijf fotografiemusea. Daardoor wordt er ook veel over geschreven. Ik ervaar veel collegialiteit. Het is een solitair beroep, maar fotografen zoeken elkaar op om werk te bespreken en er over te discussiëren. Dit houdt mij scherp en inspireert mij om nieuw werk te maken. Dit maakt het klimaat erg aantrekkelijk.'

In de toekomst zou De Gier graag fotografie-opdrachten als *Document Nederland* ontvangen. Het Rijksmuseum en NRC Handelsblad schrijven deze jaarlijks uit. 'Een jaar lang werken aan een thema en daar met je eigen visie en invulling een nieuwe kijk op het onderwerp geven. Heerlijk. Daarnaast wil ik graag een reclamecampagne fotograferen voor bijvoorbeeld een grote verzekeraar, die bestaat uit portretten.'

'IK BEKIJK MIJN ONDERWERP MET EEN POËTISCH OOG EN WIL DE SCHOONHEID VAN IMPERFECTIE BENADRUKKEN, ZONDER DEZE IMPERFECTIE UIT TE VERGROTEN.'

HEIDI DE GIER

Anno 2005

Vleutenseweg 138
3532HN Utrecht

+31 (0)30 2926282 [t]
+31 (0)6 15647142 [m]

info@heididegier.nl
www.heididegier.nl

Heidi de Gier is fotograaf en maakt voornamelijk portretten. 'Ik bekijk het leven met een poëtisch oog en wil de schoonheid van imperfectie benadrukken, zonder deze imperfectie uit te vergroten.'

Deze pagina: selectie uit de serie Monumentale Neuzen. Plastische chirurgie wordt steeds toegankelijker. Hierdoor zullen grote neuzen langzaamaan uit ons straatbeeld verdwijnen. 'Dit vind ik erg jammer want hierdoor gaan mensen steeds meer op elkaar lijken en wordt alles gemiddeld. Daarom heb ik deze serie willen maken als een ode aan de grote neus en met een knipoog naar het huidige schoonheidsideaal.'
styling: Helene Schaap
visagie: Clayton Leslie@House of Orange

Volgende pagina: Roeier en Blinde Fietser uit de serie Sport Gelijkwaardig Belicht, gemaakt in opdracht van het Ministerie van VWS. Deze serie gaat over gehandicapte sporters, dat zijn mensen met een verstandelijke, visuele of lichamelijke beperking. 'Door het moment waarop ik deze mensen fotografeer: vlak na het sporten, zijn de sporen van de inspanning nog duidelijk op hun huid zichtbaar. Door juist hun kwetsbaarheid als uitgangspunt te nemen, wil ik hun kracht laten zien.'

